

Працы разьбяра Мікалая Склера, які жыве і творыць у горадзе над Нёманам, зачароўваюць самабытнасцю і прыгажосцю. Імі захапляюцца не толькі аматары драўляных скульптур, але і простыя абывацелі, якім хоць аднойчы пашчасціла судакрануцца з мастацтвам, што нараджаецца з дрэва. У руках майстра грубыя калоды ператвараюцца ў шэдэўры і пасля ўпрыгожваюць падворкі, маёнткі, гарадскія вуліцы і прыкасцёльныя тэрыторыі. Разьба па дрэве як лад жыцця

Кажуць, што прафесію разьбяра па дрэве могуць асвоіць толькі тыя людзі, якія надзелены асаблівым талентам, бо толькі ім пад сілу зрабіць са звычайнай драўлянай чуркі сапраўдны твор мастацтва, які адлюстроўвае прыгажосць навакольнага свету. Пытаюся ў спадара Мікалая, ці згодны ён з гэтымі словамі. Майстар задуменна ўглядаецца ў веснавое неба і пачынае разважаць. “Разьба па дрэве, напэўна, не столькі прафесія, колькі стан душы, а для кагосьці, магчыма, і сэнс жыцця. †

Я пачаў майстраваць яшчэ ў школе. Пасля спасціг асновы працы з дрэвам, стаў займацца разьбой і ўжо не змог спыніцца, – распавядае спадар Мікалай. – Канешне, у творчай прафесіі вялікае значэнне маюць прыродныя здольнасці, але на адным таленце далёка не заедзеш. Не трэба забывацца і пра карпатлівую працу, без якой немагчыма развіццё і самаўдасканаленне. Таксама павінна быць велізарнае жаданне, цяга да гэтага рамяства, а далей – практыка”.

На маё чарговае пытанне аб тым, чаму і калі з’явілася любоў да творчасці, суразмоўца паціскае плячыма і з усмешкай тлумачыць, што творчасць – даволі складанае паняцце, таму назваць нейкую канкрэтную дату ці прычыну цяжка. “Увогуле, стаць на творчы шлях – гэта як палюбіць чалавека, – адзначае разьбяр. – Калі ты кахаеш асобу, то табе падабаецца ў ёй усё: як размаўляе, як усміхаецца, як сядзе ў крэсла і г. д. А калі нехта фармулюе канкрэтны адказ кшталту «я люблю чалавека за курносы нос, прыгожыя валасы», то гэта гучыць як абсурд. Калі ты кахаеш, то кахаеш абсалютна за ўсё. Так і з творчасцю – калі пачаў, то паступова акунаешся ў гэтую стыхію цалкам”.

Распавядаючы аб тонкасцях прафесіі, спадар Мікалай акцэнтуюе ўвагу на тым, што з дрэвам не трэба “дамаўляцца”, яго трэба любіць, тады яно адкажа ўзаемнасцю. А калі падыходзіць да матэрыяла, з якім працуеш, па-хамску і выключна па-спажывецку, ён будзе супраціўляцца.

“Людзі захапляюцца, калі назіраюць за працай разьбіра, які працуе з жывым, пахучым матэрыялам. Гэта сапраўды цікавая праца, але і няпростая, якая патрабуе шмат ведаў, уменняў і, абавязкова, творчага натхнення, – распавядае майстар. – Кожны твор – гэта заўсёды новы сэнс, новы подых, новае жыццё. Спачатку трэба ўявіць, што канкрэтна хочаш выказаць, пасля ўсё дэталёва прадумаць і толькі тады пачынаць увасабляць сваю задуму. Але і тут не ўсё проста і гладка. Перад разьбярком стаіць сур’ёзная задача: пры дапамозе інструмента ажывіць кавалак дрэва, надзяліць яго характарам і індывідуальнасцю, удыхнуць жыццё. Пры гэтым не забывацца, што адным непрадбачаным рухам можна ўсё сапсаваць”.

Дрэва ажывае

